

komment tjenestedygtige, uden Hensyn til hvad Alder de have opnaaet, har jeg troet, at det kunde være rigtigt at tilføie en saadan Bestemmelse som den her af mig foreslaaede i § 38. Jeg antager, at dette vil medføre, at man andetsteds vil have mindre Betænkelse ved at gaae ind paa den Ordning, som Landsthinget idag har vedtaget med Hensyn til § 4, i hvilken Henseende jeg skal bemærke, at, da Spørgsmaalet derom laa for i det andet Thing, stillede Forholdet sig saaledes, at der var en meget betydelig Minoritet for det Resultat, som jeg maatte ønske. — Der er endnu stillet et Endringsforslag af mig til dette Affnit, nemlig til § 61; men det maa, som jeg allerede tillod mig at bemærke i mit første Foredrag idag, i det Væsentlige have fundet sin Afgjørelse ved Afstemningen over Endringsforslaget til § 2.

Krieger: Jeg tillod mig før at omtale en Paragraph, der handlede om overordentlige Tilfælde, i hvilken der, som det forekom mig, uden tilstrækkelig Grund var foretaget en Forandring i den tidligere Lovgivnings Udtryk. I § 45 foreligger der derimod en anden Bestemmelse om overordentlige Tilfælde, som, saavidt jeg erindrer, er ganske uforandret optagen, men med Hensyn til hvilken jeg ikke kan unblade at rette det Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, om den ikke er vel ubestemt affattet, naar det i den hedder: „I Krigstid eller overordentlige Tilfælde kan Ingen forlange at overføres i Forstærkningen eller at udslættes af Rullen, blot fordi han har tjent i den forestrevne Tid eller, saafremt han er befaven, opnaaet ovennævnte Alder“. Skulde det dog ikke være rettest, at det bliver sagt, hvem det er, der skal afgjøre, om der er overordentlige Tilfælde tilstede. Man kan vel, naar man er noget næiere inde i den hele Forretningssgang, faae ud, hvem det skal være, men det vil dog sees, at det er en overordentlig vigtig Bestemmelse, der tages, naar Overførelse i Forstærkningen eller Udslættelse af Rullen, uagtet de derfor fornøbne Betingelser ere tilstede, bliver nægtet paa Grund af saakaldte overordentlige Tilfælde, og det er derfor af Betydning, af hvilken Myndighed

Bestemmelsen i saa Henseende tages. Vi have jo ikke andetsteds i vor Lovgivning Bestemmelser, der indeholde Regler for, naar saadanne Tilfælde kunne siges at være tilstede. — Hvis jeg endnu maa henstille en Redactionsbemærkning til den ærede Minister, skulde det være til § 33, det 5te sidste Stykke. Vi have i den senere Tid i vore Love været frie for den noget uregelmæssige Sprogform, der findes der. Stykket begynder saaledes: „Det indkaldte befarnede Mandskab gives Underholdningspenge osv.“ Men det er jo ikke Mandskabet, der gives til Underholdningspengene, men omvendt Underholdningspengene, der gives til dette. Vi have, som sagt, i den senere Tid i det Hele været frie for det Slags kunstige Vendinger, og jeg henstiller til den ærede Minister, om han ikke vil hjælpe os af med samme i § 33 til 3die Behandling, thi det vilde dog see noget underligt ud, om 8 Mennesker skulde behøve at forene sig for at stille et saadant Forslag til 3die Behandling. Jeg skal i Forbindelse hermed henstille, om det ikke vilde være rigtigt i samme Stykke af § 33 nærmere at bestemme, hvorledes de Ord „fra den Dag“ skulle forståes; thi Dagen kan jo regnes med, eller den kan ikke regnes med.

Lehmann: Det er kun en ganske lille Bemærkning, som jeg skal fremkomme med, fordi jeg frygter for, at den ellers vil blive overseet. Den angaaer Justitsministerens Endringsforslag til § 38, der gaaer ud paa, at de Børnepligtige skulle være „fuldkomne tjenestedygtige“. Men enten er man tjenestedygtig, eller man er det ikke. Der gives nok to Classer af Ikke-Tjenestedygtige, nemlig deels de, som ere fuldstændig utjenestedygtige, deels de, som man ikke i Dieblirket anseer sig for berettiget til at erklære for utjenestedygtige; de sidste ere de, om hvem det i Sessionssproget hedder, at de „ansees“. Dette finder saaledes Anvendelse med Hensyn til alle dem, der ikke, naar de møde til Session, have den tilbørlige legemlige Udvikling, og med Hensyn til hvilke Sessionen derfor ikke kan erklære, at de kunne gjøre fuld Tjeneste, men med Hensyn til hvilke det beslattes at lade dem vente et Aar, for at man kan see, om de ikke til den Tid ville have naaet